

Arrest

**nr. 88 489 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. MICHOLT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 13 september 2011, verklaren er zich op 14 september 2011 vluchteling.

1.2. Op 11 mei 2012 werden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

Voor verzoeker, de heer S.A. luidt deze als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S.(...) A.(...), bent een vierendertigjarige soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine. U groeide op in het dorp Galian in het district Ghorband in de provincie Parwan. U woonde daar met uw moeder, twee broers en twee zussen. Uw vader stierf in 1361 (Afghaanse kalender, 1982), toen u vier jaar was, door de ontploffing van een berm bom. Eén van uw zussen woont met haar echtgenoot in Kaboel. U ging naar school tot de vijfde klas en volgde daarnaast ook een cursus Engels en Taekwondo. Na de dood van uw grootvader werkte u samen met uw broers in een voedingswinkel. Later ging u drie jaar in de leer bij een kleermaker om dit beroep onder de knie te krijgen. In 1380 (2001), toen u drieëntwintig jaar oud was, verhuisde u naar Kaboel, naar de wijk Karte Ghawsuddin, om daar als kleermaker te werken. U had er een winkel op de markt van Kampani. Na uw verhuis naar Kaboel bent u nooit meer naar Parwan teruggekeerd. In uw winkel leerde u uw huidige echtgenote S.(...) K.(...) (OV 6876899) kennen. Jullie huwden in hut 1381 (februari-maart 2003) door middel van een religieuze ceremonie.

Uw problemen vloeien voort uit het huwelijk met uw echtgenote. Toen zij in jawza 1381 (mei-juni 2002) samen met haar moeder naar uw winkel kwam, bent u verliefd op haar geworden. Toen u haar dit door middel van een heimelijke boodschap liet weten, bleek dat uw gevoelens beantwoord werden. Jullie zagen elkaar meerdere keren in het geheim in de periode dat zij vijftien dagen bij haar tante in Kaboel logeerde. Uw moeder vroeg haar hand, maar kreeg geen toestemming van haar ouders. Zij verloofde zich daarop met een Pashtounse man die door haar ouders werd uitkozen. Uw vrouw wilde dit niet en besloot weg te lopen om zich bij u in Kaboel te voegen. Diezelfde dag bracht u uw zus op de hoogte en werd een religieuze plechtigheid georganiseerd om jullie in de echt te verbinden. Uit vrees voor haar familie, die in het district Paghman in de provincie Kaboel woont, droeg uw echtgenote steeds een boerka wanneer zij zich buiten het huis verplaatste. In de ramadanmaand van 2010 (11 augustus – 9 september 2010) op 26 assad (17 augustus), een drietal maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan, ging u met uw gezin naar de markt. Vanwege de warmte en het vasten, werd uw vrouw onwel waardoor ze even haar boerka optilde. Op dat moment zag ze haar neef die jullie richting uitkwam en slechte dingen over uw vrouw zei. U gaf hem een aantal klappen en keerde dan terug naar huis. U durfde niet meer naar de winkel te gaan. De volgende dag werd u gebeld door een winkelier die u meldde dat de deur van uw winkel openstond. U was bang dat men in uw winkel was geweest om u daar te zoeken en dat men daar al uw identiteitsdocumenten zou gevonden hebben. Op 26 aqrab 1389 (17 november 2010) hebben jullie Afghanistan verlaten. U arriveerde samen met uw echtgenote in België op 13 september 2011 waar jullie de volgende dag asiel aanvroegen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de familie van uw echtgenote vanwege jullie onwettelijk huwelijk.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: 22 foto's, certificaat van de Afghaanse Taekwondo Federatie, de taskara's van u, uw echtgenote en de kinderen, een internationaal paspoort, twee enveloppes waarin deze documenten verstuurd werden, een document van het English Language Department en een schoolrapport van uw zoon.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan onvoldoende aantonen dat u vervolging riskeert omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegt zijn niet van die aard dat ze als concreet bewijs voor uw vrees kunnen aanvaard worden en uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich een voldoende bewijs voor diezelfde vrees voor vervolging of ernstige schade te vormen.

U geeft aan vervolging te vrezen doch uit uw verklaringen komt naar voor dat deze vrees **ongegronde** is. U brengt immers geen elementen aan waaruit afgeleid kan worden dat u in de toekomst blootgesteld zou worden aan vervolging of ernstige schade. De confrontatie met de neef van uw echtgenote is namelijk niet zwaarwichtig genoeg om te concluderen dat u in de toekomst zou kunnen blootgesteld worden aan vervolging en/of ernstige schade zou kunnen toegebracht worden door uw schoonfamilie.

Meer dan zeven jaar nadat uw echtgenote bij haar familie was weggelopen om u te huwen en bij u in te trekken, herkende haar neef, E.(...) J.(...), haar op de markt in Kaboel toen zij even haar boerka optilde. Hij kwam jullie richting uit, wilde jullie aanvallen en schold jullie uit (CGVS p.22; CGVS echtgenote p.11). Volgens uw verklaringen heeft u hem klappen gegeven waardoor hij op de grond viel en zijn jullie vervolgens huiswaarts gekeerd (CGVS p.22). U geeft zelf aan dat u hem niet de kans heeft gegeven om geweld tegen u te gebruiken en dat u hem geslagen heeft omdat hij zich respectloos getoond had ten opzichte van uw echtgenote (CGVS pp.22,23). Een scheldpartij en een

gebrek aan respect door de neef van uw echtgenote kan, hoe laakbaar het ook moge zijn, niet begrepen worden als een daad van vervolging of het berokkenen van ernstige schade

De problemen die u ondervond met uw echtgenotes neef zijn niet voldoende ernstig om te concluderen dat u bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt vervolgd te worden of ernstige schade op te lopen. Het gaat hier om een eenmalig feit. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u noch vóór, noch na dit incident problemen heeft ondervonden die erop wijzen dat u vervolgd wordt of in de toekomst zou kunnen vervolgd worden.

In hut 1381 (februari-maart 2003) vluchtte uw echtgenote weg bij haar familie, om u te huwen en zich bij u in de stad te vestigen. Haar ouders hadden echter eerder uw huwelijksaanzoek geweigerd en hadden een andere, Pashtounse kandidaat voor haar uitgekozen. Sinds haar vertrek uit Paghman heeft zij daarom geen contact meer gehad met haar familie (CGVS echtgenote p.10). Het is inderdaad zo dat het verbreken van een verloving om zich met een andere man te huwen in de Afghaanse context aanleiding kan geven tot ernstige problemen. **In dit geval komt het echter onwaarschijnlijk over dat uw schoonfamilie meer dan zeven jaar zou wachten om zich te wreken terwijl zij in de jaren die hier aan voorafgingen geen enkele poging lijken te hebben gedaan om jullie ter verantwoording te roepen.** Wanneer u gevraagd wordt of haar familie pogingen heeft ondernomen om uw echtgenote te zoeken, antwoordt u: "Dat weet ik niet. Misschien wel, waarschijnlijk wel, elke familie wil dat weten" (CGVS p.27). Ook uw echtgenote verklaart niet te weten of er pogingen werden gedaan om haar te zoeken en geeft aan niet geïnformeerd te hebben naar haar familie omdat ze bang was (CGVS echtgenote p.13). Dit geeft een weinig doorleefde indruk en lijkt er op te wijzen dat jullie gedurende deze jaren nooit enige vorm van bedreiging hebben ondervonden. Uw verklaring dat sommige mensen naar de politie gaan om hen te verwittigen indien zij met soortgelijke problemen in geconfronteerd worden, is wel erg algemeen en kan deze indruk niet wijzigen (CGVS p.27). **Dat uw schoonfamilie zich zou willen wreken maar dat jullie in al deze jaren niets van hen gehoord hebben, is des te opmerkelijk rekening houdend met de volgende elementen.** Uw moeder heeft uw schoonfamilie bezocht om naar de hand van hun dochter te vragen (CGVS p.15, 27; CGVS echtgenote p.8) en was dus geen onbekend voor uw schoonfamilie. De tante van uw echtgenote woonde niet ver van uw winkel, eveneens in de wijk Kampani (CGVS p.16), en kwam daar geregeld kleren bestellen (CGVS p.17). Ook uw schoonmoeder kwam verschillende keren van het district Paghman, dat naast de stad Kaboel gelegen is, naar uw winkel voor kleren voor de trouw van de zus van uw echtgenote (CGVS p.14). Dat u desondanks nooit iets van hen vernomen heeft, doet twijfels rijzen over hun ijver om zich op jullie te wreken. Dat u verklaart dat de familie van uw echtgenote niet wist met wie ze weggelopen was is weinig overtuigend (CGVS p.24). Gezien uw echtgenotes familie uw huwelijksaanzoek weigerde zou men toch verwachten dat ze minstens aan deze piste - dat hun dochter naar u zou gelopen zijn - hadden moeten denken. Gezien uw echtgenotes familie, haar moeder, haar tante dikwijls uw winkel bezochten (CGVS p.16, 17, 20) en ze wisten dat u een vruchteloze huwelijksaanzoek gedaan had via monde van uw moeder was het maar een kleintje om na te gaan of hun dochter zich niet bij u bevond. Dat ze dit zeven jaar lang nalieten is gezien de context zo weinig plausibel dat het ongeloofwaardig wordt. Het lijkt er zelfs op te wijzen dat uw echtgenote nooit weggelopen is bij haar ouders.

Het CGVS concludeert bijgevolg dat er in uw verklaringen geen aanwijzingen zijn om een toekomstige vrees voor uw schoonfamilie te koesteren. Ook volgende vaststellingen wijzen in dezelfde richting.

De dag na het incident kreeg u telefoon van een andere winkelier met het nieuws dat de deur van uw winkel openstond en dat er niets werd gestolen (CGVS p.23). U verklaart dat u niet bent teruggekeerd naar uw winkel omdat u meteen wist dat ze u herkend hadden en naar u opzoek zijn gegaan in de winkel en dat ze daar al uw documenten – foto's en werkvergunning – zouden aantreffen (CGVS p.23). Uw overtuiging dat men in uw winkel zou hebben ingebroken om uw documenten te stelen en vervolgens uw schoonfamilie in te lichten over jullie huwelijk (CGVS pp.24,25) lijkt echter gebaseerd te zijn op loutere vermoedens. Niets wijst erop dat deze inbraak gelieerd is aan het incident waarbij de neef van uw echtgenote jullie heeft gezien en heeft beledigd. Het feit dat de deur van uw winkel openstond en dat al uw spullen zich daar nog bevonden is niet overtuigend genoeg om te besluiten dat het niet om dieven ging en dat men uw documenten misschien heeft meegenomen om aan te tonen dat uw echtgenote zich bij u bevond (CGVS p.24).

Bovendien bent u niet meer naar de winkel gegaan (CGVS p.24), waren er volgens uw verklaringen geen getuigen van de inbraak (CGVS p.25) en heeft u nagelaten te informeren over deze situatie bij andere winkeliers (CGVS p.26). Wanneer u gevraagd wordt wat er nadien met de winkel gebeurd is, antwoordt u dat u dat niet weet, dat u niets meer weet over de winkel (CGVS p.26). Indien u echt vreesde dat men uw documenten had meegenomen en u daardoor zou kunnen identificeren, zou er van u verwacht kunnen worden dat u pogingen onderneemt om hier zekerheid over te krijgen, bijvoorbeeld door te informeren bij andere winkeliers. Verder geeft u ook aan niet echt geïnformeerd te hebben naar de huidige stand van zaken in verband met uw problemen (CGVS p.29). Aangezien dit

incident de aanleiding vormde tot uw beslissing om Afghanistan te verlaten, is het opmerkelijk dat u niet meer pogingen onderneemt om hier meer over te weten te komen. Er mag van u verwacht worden dat u preciezere informatie zou kunnen geven over wat er met uw winkel en spullen is gebeurd en dat u zou nagaan of uw familie nog problemen heeft ondervonden.

U verklaart verder dat jullie de drie maanden die hier op volgden thuis doorbrachten (CGVS p.25). **Indien u daadwerkelijk vreesde dat uw schoonfamilie informatie over u had verzameld door uw documenten in uw winkel te stelen (CGVS p.24), ondermijnt het feit dat u drie maanden thuis bleef, ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees. Als zij uw winkel konden terugvinden door deze ontmoeting met de neef van uw echtgenote én bovendien over documenten zouden beschikken waarin uw identiteit wordt onthuld, is het opmerkelijk dat u er niet bij stil heeft gestaan dat zij u ook thuis zouden kunnen opzoeken.**

Samenvattend kan worden gesteld dat uitgesloten worden door de neef van uw echtgenote, niet voldoende ernstig is om begrepen te worden als een daad van vervolging of het berokkenen van ernstige schade. Het is bovendien weinig overtuigend dat uw echtgenote zeven jaar geleden zou weggelopen zijn bij haar familie en dat die familie of haar verloofde nooit ernstige pogingen ondernam om haar op te sporen terwijl er kanalen voorhanden waren om dit te doen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) en het internationaal paspoort bevestigen enkel de identiteit van u, uw echtgenote en uw kinderen, die niet betwist wordt. De foto's van uw gezin houden geen verband met de problemen die jullie in Afghanistan zouden hebben ondervonden en kunnen daardoor geenszins de beslissing beïnvloeden. De voorgelegde diploma's en certificaten (Afghaanse Taekwondo Federatie, document van het English Language Department) gelden slechts als bewijs voor uw deelname aan deze cursussen, maar spreken zich allerm minst uit over uw asielmotieven. Hetzelfde geldt voor het schoolrapport van uw zoon. De enveloppes waarin de documenten opgestuurd werden zijn irrelevant.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in úw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit het district Ghorband in de provincie Parwan, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. U woonde daar immers van 1380 (2001) (CGVS p.9) tot uw vertrek uit Afghanistan op 26 aqrab 1389 (17 november 2010) (Verklaring DVZ vraag 35). U werkte daar als kleermaker en had een winkel op de markt van Kampani. Uw ervaring als kleermaker en winkelhouder laat u toe uw activiteiten verder te zetten en voor een inkomen te zorgen. Verder verklaarde u dat uw zus en haar echtgenoot ook in Kaboel wonen (CGVS p.9). Zij waren aanwezig op jullie huwelijksplechtigheid (CGVS p.15) en jullie bleven contact houden (laatste keer was een vijftiental dagen voor uw gehoor bij het CGVS) (CGVS p.29). U en uw echtgenote beschikken met andere woorden over een sociaal netwerk in Kaboel. Daarnaast gingen u en uw echtgenote tot het 7de leerjaar naar school (CGVS p. 7; CGVS echtgenote p. 6) en spreken en schrijven jullie allebei zowel Dari als Pashtou (CGVSp. 8; CGVS echtgenote p.7) wat uw kansen op een goede integratie verhoogt. U volgde daarboven nog een cursus Engels (CGVS p.7). Er is dus geen enkele reden waarom jullie zich niet opnieuw in Kaboel zouden kunnen vestigen. Gezien de redenen die u voor uw vrees aanhaalt ongegrond zijn, hoeft u uw schoonfamilie niet te vrezen (CGVS p. 30). Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u niet naar Kaboel zou kunnen terugkeren.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening

genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Voor verzoekster, mevrouw S.K. luidt deze als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) K.(...), bent een zesentwintigjarige soennitische Afghaanse van Pashtounse origine. U bent geboren in Teheran, Iran. In 1380 (Afghaanse kalender, 2001), toen u vijftien jaar oud was, keerde u met uw familie terug naar Afghanistan, naar het dorp Khatai in de provincie Paghman. U verloofde zich met A.(...) A.(...), een Pashtoun van rijke afkomst, onder druk van uw ouders. U had reeds kennis gemaakt met uw huidige echtgenoot S.(...) A.(...) (OV 6893914), wiens huwelijksaanzoek door uw familie werd geweigerd, en wilde de door uw ouders gekozen huwelijkskandidaat niet huwen. Een maand na de verloving, in de maand hut van het jaar 1381 (Afghaanse kalender, februari-maart 2003), vluchtte u naar Kaboel waar u diezelfde avond uw huidige echtgenoot huwde. Tot jullie vertrek woonden jullie in de wijk Karte Ghawsuddin in de stad Kaboel. Uw echtgenoot had een winkel op de markt van Kampani waar hij als kleermaker werkte. In Iran ging u naar school tot de vijfde klas. U spreekt en schrijft Dari en Pashtou.

Uw problemen vloeien voort uit het huwelijk met uw echtgenoot. Toen u in jawza 1381 (mei-juni 2002) samen met uw moeder naar zijn winkel kwam, werden jullie verliefd op elkaar. Jullie zagen elkaar meerdere keren in het geheim in de periode dat u vijftien dagen bij uw tante in Kaboel logeerde. Zijn moeder vroeg om uw hand, maar kreeg geen toestemming van uw ouders. U verloofde zich daarop met een Pashtounse man die door uw ouders werd uitkozen. U wilde dit niet en besloot weg te lopen om zich bij uw huidige echtgenoot in Kaboel te voegen. Diezelfde dag werd uw schoonzus op de hoogte gebracht van jullie plannen en werd een religieuze plechtigheid georganiseerd om jullie in de

echt te verbinden. Uit vrees voor uw familie, die in het district Paghman in de provincie Kaboel woont, droeg u steeds een boerka wanneer u zich buiten het huis verplaatste. In de ramadanmaand van 2010 (11 augustus – 9 september 2010) op 26 assad (17 augustus), een drietal maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan, ging u met uw gezin naar de markt. Vanwege de warmte en het vasten, werd u onwel waardoor u even uw boerka optilde. Op dat moment zag u uw neef die jullie richting uitkwam en u verwijten maakte. Uw echtgenoot gaf hem een aantal klappen en keerde dan terug naar huis. Uw echtgenoot durfde niet meer naar de winkel te gaan. De volgende dag werd hij gebeld door een winkelier die hem meldde dat de deur van de winkel openstond. Hij was bang dat men in zijn winkel was geweest om hem daar te zoeken en dat men daar al zijn identiteitsdocumenten zou gevonden hebben. Op 26 aqrab 1389 (17 november 2010) verlieten jullie Afghanistan. Jullie arriveerden in België op 13 september 2011 waar jullie de volgende dag asiel aanvroegen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrezen jullie uw familie vanwege jullie onwettelijk huwelijk.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: 22 foto's, certificaat van uw echtgenoot van de Afghaanse Taekwondo Federatie, de taskara's van u, uw echtgenoot en de kinderen, een internationaal paspoort, twee enveloppes waarin deze documenten verstuurd werden, een document van uw echtgenoot van het English Language Department en een schoolrapport van uw zoon.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op dezelfde asielmotieven steunt als deze die werden ingeroepen door uw echtgenoot. Gezien de motieven van uw echtgenoot onvoldoende zwaarwichtig werden bevonden kan er ook in uw hoofde niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. **Het CGVS verwijst hiervoor naar de hieronder omstandig gemotiveerde beslissing waarin aan uw echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd wordt.**

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan onvoldoende aantonen dat u vervolging riskeert omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegt zijn niet van die aard dat ze als concreet bewijs voor uw vrees kunnen aanvaard worden en uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich een voldoende bewijs voor diezelfde vrees voor vervolging of ernstige schade te vormen.

U geeft aan vervolging te vrezen doch uit uw verklaringen komt naar voor dat deze vrees **ongegrond** is. U brengt immers geen elementen aan waaruit afgeleid kan worden dat u in de toekomst blootgesteld zou worden aan vervolging of ernstige schade. De confrontatie met de neef van uw echtgenote is namelijk niet zwaarwichtig genoeg om te concluderen dat u in de toekomst zou kunnen blootgesteld worden aan vervolging en/ of ernstige schade zou kunnen toegebracht worden door uw schoonfamilie.

Meer dan zeven jaar nadat uw echtgenote bij haar familie was weggelopen om u te huwen en bij u in te trekken, herkende haar neef, E.(...)J.(...), haar op de markt in Kaboel toen zij even haar boerka optilde. Hij kwam jullie richting uit, wilde jullie aanvallen en schold jullie uit (CGVS p.22; CGVS echtgenote p.11). Volgens uw verklaringen heeft u hem klappen gegeven waardoor hij op de grond viel en zijn jullie vervolgens huiswaarts gekeerd (CGVS p.22). U geeft zelf aan dat u hem niet de kans heeft gegeven om geweld tegen u te gebruiken en dat u hem geslagen heeft omdat hij zich respectloos getoond had ten opzichte van uw echtgenote (CGVS pp.22,23). Een scheldpartij en een gebrek aan respect door de neef van uw echtgenote kan, hoe laakbaar het ook moge zijn, niet begrepen worden als een daad van vervolging of het berokkenen van ernstige schade.

De problemen die u ondervond met uw echtgenotes neef zijn niet voldoende ernstig om te concluderen dat u bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt vervolgd te worden of ernstige schade op te lopen. Het gaat hier om een eenmalig feit. Uit uw verklaringen blijkt immers

dat u noch vóór, noch na dit incident problemen heeft ondervonden die erop wijzen dat u vervolgd wordt of in de toekomst zou kunnen vervolgd worden.

In hut 1381 (februari-maart 2003) vluchtte uw echtgenote weg bij haar familie, om u te huwen en zich bij u in de stad te vestigen. Haar ouders hadden echter eerder uw huwelijksaanzoek geweigerd en hadden een andere, Pashtounse kandidaat voor haar uitgekozen. Sinds haar vertrek uit Paghman heeft zij daarom geen contact meer gehad met haar familie (CGVS echtgenote p.10). Het is inderdaad zo dat het verbreken van een verloving om zich met een andere man te huwen in de Afghaanse context aanleiding kan geven tot ernstige problemen. **In dit geval komt het echter onwaarschijnlijk over dat uw schoonfamilie meer dan zeven jaar zou wachten om zich te wreken terwijl zij in de jaren die hier aan voorafgingen geen enkele poging lijken te hebben gedaan om jullie ter verantwoording te roepen.** Wanneer u gevraagd wordt of haar familie pogingen heeft ondernomen om uw echtgenote te zoeken, antwoordt u: "Dat weet ik niet. Misschien wel, waarschijnlijk wel, elke familie wil dat weten" (CGVS p.27). Ook uw echtgenote verklaart niet te weten of er pogingen werden gedaan om haar te zoeken en geeft aan niet geïnformeerd te hebben naar haar familie omdat ze bang was (CGVS echtgenote p.13). Dit geeft een weinig doorleefde indruk en lijkt er op te wijzen dat jullie gedurende deze jaren nooit enige vorm van bedreiging hebben ondervonden. Uw verklaring dat sommige mensen naar de politie gaan om hen te verwittigen indien zij met soortgelijke problemen in geconfronteerd worden, is wel erg algemeen en kan deze indruk niet wijzigen (CGVS p.27). **Dat uw schoonfamilie zich zou willen wreken maar dat jullie in al deze jaren niets van hen gehoord hebben, is des te opmerkelijk rekening houdend met de volgende elementen.** Uw moeder heeft uw schoonfamilie bezocht om naar de hand van hun dochter te vragen (CGVS p.15, 27; CGVS echtgenote p.8) en was dus geen onbekend voor uw schoonfamilie. De tante van uw echtgenote woonde niet ver van uw winkel, eveneens in de wijk Kampani (CGVS p.16), en kwam daar geregeld kleren bestellen (CGVS p.17). Ook uw schoonmoeder kwam verschillende keren van het district Paghman, dat naast de stad Kaboel gelegen is, naar uw winkel voor kleren voor de trouw van de zus van uw echtgenote (CGVS p.14). Dat u desondanks nooit iets van hen vernomen heeft, doet twijfels rijzen over hun ijver om zich op jullie te wreken. Dat u verklaart dat de familie van uw echtgenote niet wist met wie ze weggelopen was is weinig overtuigend (CGVS p.24). Gezien uw echtgenotes familie uw huwelijksaanzoek weigerde zou men toch verwachten dat ze minstens aan deze piste - dat hun dochter naar u zou gelopen zijn - hadden moeten denken. Gezien uw echtgenotes familie, haar moeder, haar tante dikwijls uw winkel bezochten (CGVS p.16, 17, 20) en ze wisten dat u een vruchteloze huwelijksaanzoek gedaan had via monde van uw moeder was het maar een kleintje om na te gaan of hun dochter zich niet bij u bevond. Dat ze dit zeven jaar lang nalieten is gezien de context zo weinig plausibel dat het ongeloofwaardig wordt. Het lijkt er zelfs op te wijzen dat uw echtgenote nooit weggelopen is bij haar ouders.

Het CGVS concludeert bijgevolg dat er in uw verklaringen geen aanwijzingen zijn om een toekomstige vrees voor uw schoonfamilie te koesteren. Ook volgende vaststellingen wijzen in dezelfde richting.

De dag na het incident kreeg u telefoon van een andere winkelier met het nieuws dat de deur van uw winkel openstond en dat er niets werd gestolen (CGVS p.23). U verklaart dat u niet bent teruggekeerd naar uw winkel omdat u meteen wist dat ze u herkend hadden en naar u opzoek zijn gegaan in de winkel en dat ze daar al uw documenten – foto's en werkvergunning – zouden aantreffen (CGVS p.23). Uw overtuiging dat men in uw winkel zou hebben ingebroken om uw documenten te stelen en vervolgens uw schoonfamilie in te lichten over jullie huwelijk (CGVS pp.24,25) lijkt echter gebaseerd te zijn op loutere vermoedens. Niets wijst erop dat deze inbraak gelieerd is aan het incident waarbij de neef van uw echtgenote jullie heeft gezien en heeft beledigd. Het feit dat de deur van uw winkel openstond en dat al uw spullen zich daar nog bevonden is niet overtuigend genoeg om te besluiten dat het niet om dieven ging en dat men uw documenten misschien heeft meegenomen om aan te tonen dat uw echtgenote zich bij u bevond (CGVS p.24).

Bovendien bent u niet meer naar de winkel gegaan (CGVS p.24), waren er volgens uw verklaringen geen getuigen van de inbraak (CGVS p.25) en heeft u nagelaten te informeren over deze situatie bij andere winkeliers (CGVS p.26). Wanneer u gevraagd wordt wat er nadien met de winkel gebeurd is, antwoordt u dat u dat niet weet, dat u niets meer weet over de winkel (CGVS p.26). Indien u echt vreesde dat men uw documenten had meegenomen en u daardoor zou kunnen identificeren, zou er van u verwacht kunnen worden dat u pogingen onderneemt om hier zekerheid over te krijgen, bijvoorbeeld door te informeren bij andere winkeliers. Verder geeft u ook aan niet echt geïnformeerd te hebben naar de huidige stand van zaken in verband met uw problemen (CGVS p.29). Aangezien dit incident de aanleiding vormde tot uw beslissing om Afghanistan te verlaten, is het opmerkelijk dat u niet meer pogingen onderneemt om hier meer over te weten te komen. Er mag van u verwacht worden dat u preciezere informatie zou kunnen geven over wat er met uw winkel en spullen is gebeurd en dat u zou nagaan of uw familie nog problemen heeft ondervonden.

U verklaart verder dat jullie de drie maanden die hier op volgden thuis doorbrachten (CGVS p.25). **Indien u daadwerkelijk vreesde dat uw schoonfamilie informatie over u had verzameld door uw documenten in uw winkel te stelen (CGVS p.24), ondermijnt het feit dat u drie maanden thuis bleef, ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees. Als zij uw winkel konden terugvinden door deze ontmoeting met de neef van uw echtgenote én bovendien over documenten zouden beschikken waarin uw identiteit wordt onthuld, is het opmerkelijk dat u er niet bij stil heeft gestaan dat zij u ook thuis zouden kunnen opzoeken.**

Samenvattend kan worden gesteld dat uitgescholden worden door de neef van uw echtgenote, niet voldoende ernstig is om begrepen te worden als een daad van vervolging of het berokkenen van ernstige schade. Het is bovendien weinig overtuigend dat uw echtgenote zeven jaar geleden zou weggelopen zijn bij haar familie en dat die familie of haar verloofde nooit ernstige pogingen ondernam om haar op te sporen terwijl er kanalen voorhanden waren om dit te doen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) en het internationaal paspoort bevestigen enkel de identiteit van u, uw echtgenote en uw kinderen, die niet betwist wordt. De foto's van uw gezin houden geen verband met de problemen die jullie in Afghanistan zouden hebben ondervonden en kunnen daardoor geenszins de beslissing beïnvloeden. De voorgelegde diploma's en certificaten (Afghaanse Taekwondo Federatie, document van het English Language Department) gelden slechts als bewijs voor uw deelname aan deze cursussen, maar spreken zich allerm minst uit over uw asielmotieven. Hetzelfde geldt voor het schoolrapport van uw zoon. De enveloppes waarin de documenten opgestuurd werden zijn irrelevant.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in úw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit het district Ghorband in de provincie Parwan, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. U woonde daar immers van 1380 (2001) (CGVS p.9) tot uw vertrek uit Afghanistan op 26 aqrab 1389 (17 november 2010) (Verklaring DVZ vraag 35). U werkte daar als kleermaker en had een winkel op de markt van Kampani. Uw ervaring als kleermaker en winkelhouder laat u toe uw activiteiten verder te zetten en voor een inkomen te zorgen. Verder verklaarde u dat uw zus en haar echtgenoot ook in Kaboel wonen (CGVS p.9). Zij waren aanwezig op jullie huwelijksplechtigheid (CGVS p.15) en jullie bleven contact houden (laatste keer was een vijftiental dagen voor uw gehoor bij het CGVS) (CGVS p.29). U en uw echtgenote beschikken met andere woorden over een sociaal netwerk in Kaboel. Daarnaast gingen u en uw echtgenote tot het 7de leerjaar naar school (CGVS p. 7; CGVS echtgenote p. 6) en spreken en schrijven jullie allebei zowel Dari als Pashtou (CGVSp. 8; CGVS echtgenote p.7) wat uw kansen op een goede integratie verhoogt. U volgde daarboven nog een cursus Engels (CGVS p.7). Er is dus geen enkele reden waarom jullie zich niet opnieuw in Kaboel zouden kunnen vestigen. Gezien de redenen die u voor uw vrees aanhaalt ongegrond zijn, hoeft u uw schoonfamilie niet te vrezen (CGVS p. 30). Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u niet naar Kaboel zou kunnen terugkeren.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van

veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, trachten verzoekers de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voeren verzoekers aan dat zij geen binnenlands vluchtalternatief hebben in Kabul. Verzoeker is overigens afkomstig uit het district Ghorband in de provincie Parwan. Verzoekers stellen voorts dat zij in Kabul al jaren in angst leven en aldaar de wraak van de familie vrezen. Bovendien geven verzoekers aan dat er in Kabul nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn, dat de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan worden genoemd en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: een aantal bladzijden van het Nederlands ambtsbericht Afghanistan van augustus 2011; twee bladzijden uit een rapport van de algemene vergadering van de Veiligheidsraad, zeven persberichten en een Update briefing van "International Crisis Group" van november 2010.

Verzoekers bezorgen de Raad per brief van 12 juli 2012 nog bijkomende stukken: de enveloppe waarmee de bijkomende stukken werden ontvangen; de oproeping van het politiecommissariaat naar aanleiding van een klacht die is neergelegd tegen verzoeker door de vader van verzoekster, de heer A.J.; foto's van verzoekster; het artikel "Afghanistan: honderden vrouwen en meisjes in cel wegens schending van de goede zeden" van Human Rights Watch daterend van 28 maart 2012.

2.3. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers' asielaanvragen geweigerd omdat verzoekers' verklaringen onvoldoende aantonen dat zij vervolging riskeren omwille van één van de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), omdat hun asielrelaas niet geloofwaardig is en omdat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekers bevestigen dat de ontmoeting met de neef van verzoekster eenmalig was, maar voegen hier aan toe dat dit wel een grote impact had op hen en heel wat negatieve gevolgen en bedreigingen betekende afkomstig van de familie van verzoekster. Zij lichten verder toe dat verzoekster verloofd was met een man van Pashtou afkomst, dat het om een 'gearrangeerd' huwelijk ging, dat zij de plicht had om met die man te huwen, maar dit niet wilde en dat dit een grote schande was voor haar familie, nu een verloving in de Afghaanse cultuur gelijk staat aan 'getrouwd zijn'. Door hun huwelijk kon verzoekster echter niet meer uitgehuwelijkt worden. Volgens verzoekers kon door die ene ontmoeting verzoeksters neef zeer goed uitmaken waar zij zich bevonden. Het was slechts een kwestie van tijd voor de ganse familie verwittigd ging worden en wraakacties zouden plaatsvinden. Verzoekers voeren tevens aan dat het gevaar voor hen in Afghanistan enorm is. Zij vrezen niet alleen de familie van verzoekster maar ook de Afghaanse autoriteiten. Immers, dergelijke activiteiten hebben ook invloed bij de regering en er zouden vanuit de overheid zeker straffen worden opgelegd. Zij zijn niet officieel getrouwd en hebben geen officiële huwelijksakte. Bovendien hebben zij kinderen die niet binnen het officiële huwelijk zijn geboren. Volgens verzoekers zijn dergelijke feiten allemaal manifest in strijd met de Islamitische wetten en worden deze zwaar bestraft. In Afghanistan is het trouwens zo dat als man en vrouw zonder huwelijk geslachtsgemeenschap hebben, zij een gevangenisstraf van ten minste 6 maanden riskeren. Dat verzoekers hier angst voor hebben blijkt uit hun verklaringen. Verzoekers menen dan ook op basis van het voorgaande dat het voor hen onmogelijk is om de bescherming van de Afghaanse autoriteiten in te roepen.

2.5. Met toepassing van artikel 48/3, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet moeten daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag immers (a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt (a). De Raad stelt vast dat verzoekers in onderhavig verzoekschrift desbetreffend louter hun verklaringen herhalen en wijzen op het gevaar waarin zij verkeerden binnen de Afghaanse context, zonder evenwel de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon *in casu* terecht vaststellen dat verzoekers onvoldoende aantonen dat zij vervolging riskeren omwille van één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. De confrontatie met de neef van verzoekster is namelijk niet zwaarwichtig genoeg om te concluderen dat verzoekers in de toekomst zouden kunnen blootgesteld worden aan vervolging en/of ernstige schade zouden kunnen toegebracht worden door verzoekers schoonfamilie. Volgens verzoekers verklaringen heeft hij de neef van zijn echtgenote klappen gegeven waardoor hij op de grond viel en zijn zij vervolgens huiswaarts gekeerd (stuk 6, gehoorverslag CGVS 06/02/2012, p.22). Verzoeker geeft zelf aan dat hij hem niet de kans heeft gegeven om geweld tegen hem te gebruiken en dat hij hem geslagen heeft omdat hij zich respectloos getoond had ten opzichte van zijn echtgenote (stuk 6, gehoorverslag CGVS 06/02/2012, p.22-23). Een scheldpartij en een gebrek aan respect door de neef van zijn echtgenote kan echter niet begrepen worden als een daad van vervolging of het berokkenen van ernstige schade in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers stellen dat zij ook de Afghaanse autoriteiten te vrezen hebben omdat ze niet officieel gehuwd zijn en kinderen hebben die niet binnen het officiële huwelijk geboren zijn, dient te worden opgemerkt dat de kinderen van verzoekers beiden een taskara hebben die werd afgehaald in Kabul (stuk 6, gehoorverslag verzoeker CGVS 06/02/2012, p. 6). Indien verzoekers door de autoriteiten zouden vervolgd worden – zoals zij beweren in onderhavig verzoekschrift – is het opmerkelijk te moeten

vaststellen dat verzoeker juist bij die autoriteiten een taskara voor zijn 'onwettige' kinderen aanvraagt. Deze vaststelling toont aan dat zij niet in de specifieke negatieve aandacht van de autoriteiten stonden. Desbetreffend kan nuttig worden verwezen naar een rapport in verband met de registratie van huwelijken dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de door hem neergelegde verweernota voegt. Hierin staat te lezen dat huwelijken normaal geregistreerd moeten worden, maar in de praktijk dit vaak niet is en dat dit doorgaans ook geen problemen vormt. Verzoekers staven hun beweringen niet en tonen evenmin aan dat zij omwille van hun handelen door de Afghaanse autoriteiten gevisieerd worden of problemen zouden kunnen krijgen of niet hadden kunnen rekenen op bescherming wanneer zij hun problemen zouden hebben gesignaleerd.

2.6. Verzoekers stellen dat er in de zeven jaar die er verlopen zijn, zij zo onopvallend mogelijk proberen leven hebben. Zo kwam verzoekster bijna nooit buiten en als zij buiten kwam, droeg zij bijna altijd een boerka waardoor zij niet gevonden kon worden. Het is maar op het moment dat zij omwille van de warmte even haar boerka optilde, dat zij oog in oog stond met haar neef. Het was voor haar neef dan ook niet moeilijk om uit te zoeken waar zij verbleven en direct de ganse familie op de hoogte te brengen. Verzoekers bevestigen dat de moeder van verzoeker aan de ouders van verzoekster haar hand is gaan vragen, maar benadrukken dat dit geen 'gezellig onderonsje' was aangezien de moeder van verzoeker niet binnen mocht. Er was voor de ouders van verzoekster immers absoluut geen mogelijkheid dat hun dochter zou uitgehuwelijkt worden aan 'tadzjiek'. Toen de ouders van verzoekster doorhadden dat verzoeker van etnie 'tadzjiek' was, was het antwoord direct 'nee' en werd zijn moeder de deur gewezen. Bovendien hebben de ouders van verzoekster aan de moeder van verzoeker geen enkele informatie gevraagd over de man met wie hun dochter wou trouwen. Haar ouders hadden dus geen enkel idee wie verzoeker was. Vervolgens waren zowel verzoekster haar moeder als tante niet op de hoogte van het feit dat zij een relatie hadden. Haar familie had geen informatie over verzoeker. Haar moeder en tante hadden op het moment dat ze kleren gingen bestellen in de winkel van verzoeker dan ook geen enkel idee dat verzoeker haar geheime liefde was. Toch is verzoekster ervan overtuigd dat ze haar tijdens die zeven jaar gezocht, maar niet gevonden hebben. Er was immers geen enkel adres en geen enkel aanknopingspunt om haar te vinden, laat staan bij verzoeker aan te treffen.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekers hoofdzakelijk hun asielrelaas herhalen, doch geenszins de vaststelling weerleggen dat het ongeloofwaardig is dat de familie van verzoekster meer dan zeven jaar zou wachten om zich te wreken terwijl zij in de jaren die hier aan voorafgingen geen enkele poging lijken te hebben gedaan om hen ter verantwoording te roepen. Gevraagd aan verzoeker of de familie van zijn vrouw pogingen heeft ondernomen om zijn echtgenote te zoeken, antwoordt hij: "Dat weet ik niet. Misschien wel, waarschijnlijk wel, elke familie wil dat weten" (stuk 6, gehoorverslag verzoeker CGVS 06/02/2012, p. 27). Ook verzoekster verklaart niet te weten of er pogingen werden gedaan om haar te zoeken en geeft aan niet geïnformeerd te hebben naar haar familie omdat ze angst had (stuk 7, gehoorverslag verzoekster CGVS 06/02/2012, p.13). Dit geeft een weinig doorleefde indruk en doet bijkomend afbreuk aan de ernst van hun voorgehouden vrees. Dat verzoekster thans ervan overtuigd is dat haar familie haar tijdens die zeven jaar hebben gezocht, maar niet gevonden is evenmin bij machte om de concrete vaststellingen te weerleggen of te verschonen.

Dat verzoekers schoonfamilie zich zou willen wreken maar dat zij in al deze jaren niets van hen gehoord hebben, is des te opmerkelijk rekening houdend met de volgende elementen. Verzoeker zijn moeder heeft zijn schoonfamilie bezocht om naar de hand van hun dochter te vragen (stuk 6, gehoorverslag verzoeker CGVS 06/02/2012, p.15, 27; (stuk 7, gehoorverslag verzoekster CGVS 06/02/2012, p.8) en

was dus - in tegenstelling tot wat zij menen - geen onbekende voor zijn schoonfamilie. De tante van zijn echtgenote woonde niet ver van zijn winkel, eveneens in de wijk Kampani (stuk 6, gehoorverslag verzoeker CGVS 06/02/2012, p.16), en kwam daar geregeld kleren bestellen (stuk 6, gehoorverslag verzoeker CGVS 06/02/2012, p.17). Ook zijn schoonmoeder kwam verschillende keren van het district Paghman, naar zijn winkel voor kleding voor de trouw van de zus van zijn echtgenote (stuk 6, gehoorverslag verzoeker CGVS 06/02/2012, p.14). Dat verzoeker desondanks nooit iets van hen vernomen heeft, doet twijfels rijzen over hun ijver om zich op hen te wreken. Dat de familie van verzoekster dus niet zou weten met wie ze weggelopen was is niet overtuigend, ongeacht de manier waarop verzoekers moeder is behandeld op het ogenblik dat zij bij de ouders van verzoekster de hand van hun dochter ging vragen voor haar zoon. Gezien zijn echtgenotes familie zijn huwelijksaanzoek weigerde zou men toch verwachten dat ze minstens aan deze piste - dat hun dochter naar hem zou gelopen zijn - hadden moeten denken. Gezien zijn echtgenotes familie, haar moeder, haar tante dikwijls verzoekers winkel bezochten (stuk 6, gehoorverslag verzoeker CGVS 06/02/2012, p.16, 17, 20) en ze wisten dat hij een vruchteloos huwelijksaanzoek gedaan had via monde van zijn moeder was het niet moeilijk om na te gaan of hun dochter zich niet bij hem bevond. Dat ze dit zeven jaar lang nalieten is gezien de context dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Verzoekers slagen er met het louter herhalen van het asielrelaas en het wijzen op de eerder vijandige houding van de familie van verzoekster bij het huwelijksaanzoek niet in deze ongeloofwaardigheid te herstellen.

2.9. Volgens verzoekers staat de band tussen de inbraak in winkel en de problemen met de familie vast. Zij menen dat het feit dat er niets verdwenen is, er alleen maar kan op wijzen dat de familie van verzoekster achter dit incident zit. Verzoeker is inderdaad niet meer teruggekeerd naar zijn winkel omdat ze angst hadden. Geconfronteerd met het feit dat verzoekers verweten werd zich niet verder geïnformeerd te hebben over de stand van zaken in hun land van herkomst, heeft verzoeker contact opgenomen met de man van zijn zus. L., zijn schoonbroer, vertelde dat er een aantal convocaties van de politie toegekomen zijn. Gezien zijn afwezigheid zijn deze hoogstwaarschijnlijk afgegeven aan zijn buurman/winkelier. Per brief van 12 juli 2012 hebben verzoekers de Raad een oproepingsbrief bezorgd. Verzoeker geeft tevens aan dat zijn schoonbroer ook wist te vertellen dat de ouders van verzoekster bij diezelfde buurman zijn langs geweest. Ze waren duidelijk op zoek naar verzoeker, nu zij aan de buurman gevraagd hebben waar de kleermaker was die destijds daar een winkel had.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoekers zich hier baseren op loutere vermoedens. Niets wijst erop dat de inbraak gelieerd is aan het incident waarbij de neef van verzoekster hen heeft gezien en heeft beledigd. Uit het feit dat de deur van zijn winkel openstond en dat al zijn spullen zich daar nog bevonden, besluiten dat het niet om dieven ging en dat men zijn documenten misschien heeft meegenomen om aan te tonen dat verzoekster zich bij verzoeker bevond, getuigt van een speculatieve gedachtegang in hoofde van verzoekers, doch is niet bij machte om hun verklaringen aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoekers pas initiatief namen om verder te informeren omtrent de situatie bij de winkel nadat zij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop gewezen werden dat van hen ter zake kon worden verwacht dat zij een poging ondernamen om informatie te bekomen. Een dergelijk *post factum* handelen volstaat echter niet om de vastgestelde lethargische houding van verzoekers, die steun vindt in het administratief dossier, te ontkrachten.

Zo kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens het gehoor vaststellen dat verzoeker nagelaten heeft om zich direct na de inbraak te informeren over de situatie van de winkel (stuk 6, gehoorverslag verzoeker CGVS 06/02/2012, p. 24, 26). Indien verzoeker daadwerkelijk vreesde dat men zijn documenten had meegenomen en hem daardoor zou kunnen identificeren, zou er van hem verwacht kunnen worden dat hij pogingen onderneemt om hier zekerheid over te krijgen, bijvoorbeeld door te informeren bij andere winkeliers. Verzoeker geeft ook aan "*niet echt*" geïnformeerd te hebben naar de huidige stand van zaken in verband met zijn problemen (stuk 6, gehoorverslag verzoeker CGVS 06/02/2012, p. 29). Aangezien dit incident de aanleiding vormde tot zijn beslissing om Afghanistan te verlaten, is het opmerkelijk dat hij niet meer pogingen ondernam om meer te weten te komen. Er mag van hem verwacht worden dat hij preciezere informatie zou kunnen geven over wat er met zijn winkel en persoonlijke zaken is gebeurd en dat hij zou nagaan of zijn familie nog problemen heeft ondervonden. Een manifest gebrek aan interesse voor mogelijke gevolgen van de aangehaalde problemen relateert de ingeroepen vluchtelingenrechtelijke vrees dan ook ernstig. Waar verzoekers thans vermelden dat de ouders van verzoekster wel degelijk op zoek zijn naar haar gezien zij volgens verzoekers schoonbroer langs zijn geweest bij een buurman/winkelier, dient de Raad op te merken dat dit een loutere bewering is die geenszins wordt gestaafd noch van aard is om de problemen met verzoeksters familie aan te tonen.

Onverminderd het feit dat verzoekers in hun verzoekschrift aangaven dat er een aantal convocaties waren toegekomen, stelt de Raad vast dat verzoekers slechts één oproepingsbrief neerleggen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat documenten evenwel slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Zoals hoger reeds uiteengezet en hierna nog zal volgen, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers' verklaringen, waardoor de desbetreffende oproepingsbrief geen bewijswaarde heeft.

2.11. Verzoekers zijn er tevens van overtuigd dat voorheen niemand wist waar ze woonden. Zij stellen dat ze in die zeven jaar zeer voorzichtig zijn geweest en geven aan dat er in Afghanistan geen registratie plaatsvindt van wie waar woont. Verzoekers wijzen erop dat als je een huis huurt in Afghanistan er op de documenten geen adres staat. Ook wist volgens verzoekers niemand iets af van hun situatie en zijn ze in die drie maanden altijd binnen gebleven. Zij leidden een zo sereen mogelijk leven. Ook voor de boodschappen en de noodzakelijke benodigdheden kwamen zij niet buiten. L. hielp hen en ging voor hen naar de winkel. Verzoeker ging slechts één keer naar buiten om een taskara voor verzoekster en hun dochtertje aan te vragen en de visums voor Iran te regelen. Zij wilden vroeger vertrekken, maar de vlucht moest nog geregeld worden en ze wilden niet illegaal het land verlaten.

2.12. De Raad is van oordeel dat het feit dat verzoekers de drie maanden die op het incident op de markt en de inbraak in de winkel volgden thuis doorbrachten niet in overeenstemming te brengen is met een acute vluchtelingenrechtelijke vrees. Als de familie van verzoekster de winkel kon terugvinden door deze ontmoeting met de neef van verzoekster en bovendien - naar verzoekers vermoeden - over documenten zou beschikken waarin verzoekers identiteit wordt onthuld, is het opmerkelijk dat zij er niet bij stil hebben gestaan dat zij hen ook thuis zouden kunnen opzoeken. Het feit dat ze altijd binnen bleven in die periode doet hieraan geen afbreuk. Ook al staat er geen adres op de documenten bij de huur van een huis, dan nog zou een eenvoudige rondvraag in de buurt door verzoekers schoonfamilie tot hun huis kunnen geleid hebben.

2.13. De Raad is voorts nog van oordeel dat de door verzoekers neergelegde foto's van verzoekster in boerka, geen ander licht kan werpen op voorgaande vaststellingen. Het is daarenboven zelfs niet duidelijk of het daadwerkelijk om verzoekster gaat. Ook de algemene informatie in het neergelegde artikel "Afghanistan: honderden vrouwen en meisjes in cel wegens schending van de goede zeden" van Human Rights Watch daterend van 28 maart 2012 is, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, niet dienstig. De vluchtelingenrechtelijke vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven desbetreffend in gebreke. Ook de enveloppe waarmee de bijkomende stukken werden ontvangen, herstelt de ongeloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas niet.

2.14. Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande weerleggen verzoekers de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.15. Voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet kan dienstig verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15, c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 44), alsmede van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (*Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 2011, § 226).

In de mate verzoekers zich voor hun vraag tot subsidiaire bescherming op hun asielrelaas steunen, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat deze relazen niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg maken verzoekers ook niet aannemelijk dat zij om de redenen die zij in hun asielaanvragen aanhalen een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007,

§ 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Hierbij kan terdege worden opgemerkt dat verzoekers hun voorgehouden asielrelaas niet aannemelijk maken zoals hoger werd uiteengezet, waardoor niet kan worden aangenomen dat verzoekers zich omwille van de voorgehouden angst voor de familie van verzoekster zich niet in Kabul zouden kunnen vestigen.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoekers over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikken in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, p. 19 e.v.) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoekers in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Het rapport uitgegeven door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, het Nederlands ambtsbericht Afghanistan van augustus 2011 en de persberichten die verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift

hebben gevoegd, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermelden niet dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Het rapport van de International Crisis Group zegt zelfs niets over de huidige toestand in Kabul. De door verzoekers aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven.

2.16. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF